

Felix Thijssen

Lydia

Een Max Winter mysterie

2012

Uitgeverij XL
Leidschendam

Proloog

Germaine was klaarwakker toen de verpleegster haar kamer in kwam. Het was halftwaalf. Claire had nachtdienst. Ze bracht een glas water en het medicijnpotje. 'Tijd voor je pil,' zei ze.

'Zet maar neer,' zei Germaine. 'Ik wil nog even op m'n laptop, voordat ik buiten westen raak.'

Claire zette het glas op het werkblad, legde de pil ernaast en nam de laptop van het nachtkastje. Die installeerde ze ernaast en ze draaide het blad over het bed. Ze hielp Germaine wat hoger en schoof een extra kussen onder haar rug. 'Zal ik hem voor je aanzetten?'

'Ik red het wel.'

Claire liep naar het westraam. Germaine had de mooiste privékamer van de verdieping, op een hoek, met ramen op het zuiden en westen.

'Claire? Laat ze maar open.'

'Het is donker.'

'Ik kijk graag naar de sterren.'

Claire liet het gordijn los. 'Ik kom straks nog wel even langs.'

'Dat hoeft niet, schat. Je hebt genoeg ander werk. Ik zet m'n computer uit, neem m'n pil, draai de plank weg, knip het licht uit, kijk naar de sterren en val braaf in slaap. Dat kan ik allemaal zelf.'

Claire aarzelde. Sinds vorig weekend leek Germaine minder vrolijk en opgewekt dan gewoonlijk, alsof haar iets dwars zat, en haar grappen klonken een beetje geforceerd. Ze was hier een jaar geleden opgenomen na een hersenbloeding, waardoor ze aan één kant verlamd was geraakt. Ze kreeg massages en fysiotherapie, deed haar spieroefeningen, werkte met de touwlus en de gewichten. Ze kon staan en met krukken lopen, maar de laatste dagen was ze in bed gebleven, alsof elke inspanning haar te veel werd.

‘Wat je ook hebt is de bel,’ zei Claire.

Germaine hield de belknop op.

‘Voel je je goed?’ vroeg Claire. Misschien hielpen de pillen niet meer. Ze zou een aantekening maken, morgen kwam de dokter.

‘Ga nou maar.’

‘Welterusten,’ zei Claire.

Germaine wachtte tot de deur dicht was voordat ze haar computer inschakelde. Ze had alles voorbereid, ze hoefde alleen nog de betalingen te bevestigen en de mail te verzenden, met het attachment. Ze tikte vinger voor vinger het adres.

Send.

Ze wachtte op de dubbele zoektoon, opende Sent Mail en wiste het hele bestand. Ze opende een ander document en herlas wat ze had geschreven. Ze

selecteerde de tekst en wiste hem uit, leegde de prullenmand. Weg ermee, dacht ze. Alles weg. Germaine schakelde haar laptop uit en klapte hem dicht.

Ze liet haar hoofd op het kussen zakken, keek naar de donkere ramen. Ze had lang genoeg nagedacht. De tijd van denken en aarzelen was voorbij. Die van woede ook.

Haar goede hand tastte langs haar heup onder het laken en vond het kleine fluwelen etui. Ze stak het tussen haar tanden om de rits open te kunnen trekken. Ze was niet erg gelovig, maar het etui was de veiligste plek voor de pillen die ze had gespaard, ze zaten tussen de kralen van de rozenkrans. Ze schudde ze uit het etui op de eetplank, en stopte ze een voor een in haar mond. Ze nam kleine slokjes water om ze met twee of drie tegelijk door haar keel te krijgen. Het glas was maar halfvol, weinig water voor veel pillen.

Germaine wikkelde de rozenkrans om de vingers van haar verlamde hand, duwde het werkblad weg en knipte het licht uit. Ze keek naar het zuidraam. Ze zag steeds meer, de zweem van grondlicht onderin het donker, erboven een paar sterren, er was geen maan, maar Venus trok door de hemel naar het westen om straks de Morgenster te kunnen worden. Iemand had haar uitgelegd dat het Jupiter

was, maar voor haar bleef het Venus, omdat die haar herinnerde aan de plek waar de Melkweg een brede loper van schitterend licht was geweest, niet in Nederland.

Alle pijn was nu weg. Ze voelde dat er iets anders voor in de plaats kwam en besloot dat ze genoeg had gezien. Ze trok het extra kussen onder haar hoofd uit en verborg zich eronder.

Hoofdstuk 1

De jongen raakte zo redeloos in paniek toen hij zijn moeder in de boom zag hangen dat hij met fiets en al van de dijk tuimelde en op zijn gezicht in de natte graspollen smakte. Drie zwarte seconden lang kon hij niet ademen en voelde hij niks, alles was weg, alsof de wereld stil was blijven staan. Toen vlamde de pijn door zijn bekneld geraakte knie en door de hand die hij in een reflex had uitgestoken om zijn val te breken.

De jongen staarde naar het bloed in zijn hand omdat hij niet naar de boom durfde te kijken. Hij begon plotseling te huilen, omdat zijn zevenjarige brein bedacht dat hij de stem van zijn moeder voor het laatst in zijn leven had gehoord toen ze de vorige avond tegen zijn vader stond te schreeuwen. Hij was boven in zijn kamer en wist niet waar de ruzie over ging, hij had zijn handen op zijn oren gedrukt en durfde niet naar de trap te sluipen, omdat het zo ake-
lig klonk. Een halfuur later hadden ze met strakke gezichten aan de tafel gezeten, de stilte zo verstikkend en onbegrijpelijk dat elk woord op een bom of een vloek zou lijken. Zijn moeder was nog voor het dessert opgestaan en vertrokken. Ze had zelf nauwelijks gegeten. Ze had hem niet eens gekust, wat ze anders altijd deed, met zo'n tikje op zijn wang.

Zijn vader had even hard staan schreeuwen, maar zijn vader hing niet in de boom en dat was dus geen laatste herinnering. Het enige wat zijn vader tegen hem had gezegd was dat hij de vaat in de keuken moest zetten. Zelf was hij met een biertje uit de koelkast voor de televisie op de bank gaan zitten om naar de motorraces in Argentinië te kijken.

De jongen werkte zich onder zijn fiets uit en knielde in het natte gras. Er hingen nevels boven de rivier, gelig riet en donkere takken in een muur van bewegende witte sluiers, een sprookje met zacht gezoem van auto's op de dijk aan de overkant. Hij kon naar dat sprookje blijven kijken, of naar het gras, of met zijn rug naar de boom gekeerd overeind krabbelen en wegfietsen.

Dat het er niet was.

Hij kneep zijn ogen dicht en loerde door zijn wimpers. Misschien hing er achter dat wazige gordijn van haartjes alleen maar een vergroeiing met rode bessen, een parasiet in een spookboom, een soort droom. Dat zijn moeder gewoon thuis was, haar das aan de kapstok en niet om haar nek aan dat touw, haar zwarte baret op de plank, haar Polo voor de deur, met die afkoeltikjes van de motor. Het gebeurde wel vaker dat haar nachtdienst uitliep en dat zijn vader het ontbijt moest maken en hem naar school moest sturen, met gemopper dat hij te laat in Culem-

borg zou zijn. *Een andere baret, de rode das van iemand anders.*

De jongen nam zijn zakdoek, wreef er het vuil mee van zijn gezicht en bond hem om zijn bloedende hand, drukte die op zijn geschaafde knie en tastte in zijn jack naar de mobiele telefoon die hij van zijn moeder had gekregen toen hij voor het eerst alleen naar school mocht fietsen.

Hij begon weer te huilen, omdat hij haar stem hoorde.

‘Mama.’

‘Rogier?’

‘Je bent thuis.’

‘Waar moet ik anders zijn?’

‘Ik dacht...’ Hij kon niet praten van verwarring en opluchting. Hij veegde de besmeurde zakdoek over zijn ogen en zei: ‘Er hangt een mevrouw in de boom.’

‘Doe niet zo raar.’

‘Ze heeft jouw kleren aan, en je das.’

Rogier stotterde en hilde, en ten slotte vroeg zijn moeder waar die boom was en zei dat hij direct naar huis moest komen.

Varik stopte de patrouillewagen, staarde door de voorruit en reikte naar de telefoon. ‘Zal ik Tiel bellen?’

Brigadier Marcus Kemming keek naar de noten-

boom, ergens midden in een rij van twintig volwassen exemplaren aan de rivierkant, hun kruinen half over de onverharde weg. In de herfst kwamen mensen hier noten rapen, jongens gooiden ze er met stokken uit of klommen in de bomen om ze eruit te schudden.

‘Hoofdagent,’ zei Kemming na twee seconden. ‘Tien dienstjaren?’ Hij schudde zijn hoofd, zoals een onderwijzer naar z’n domste leerling, stapte uit de auto en slenterde naar de boom.

Varik liet de telefoon waar hij was en gooide zijn portier te hard dicht. Hij keek naar de magere rug van z’n chef en het witte haar op die havikskop en droomde van de dag waarop de brigadier zou besluiten om met pensioen te gaan. Die droom had hij vaker, dat hij een fles champagne openrukte als de brigadier de deur definitief achter zich dichttrok om het leven van z’n vrouw of de vissen te gaan verzieken met z’n betweterige domineesgedrag. De nachtmerrie was dat mensen tegenwoordig tot hun zeventigste konden blijven werken als ze daar zin in hadden.

Kemming glimlachte naar zijn verongelijkte gezicht. ‘Je bent een prima politieman,’ zei hij, berouwvol. ‘Niks op aan te merken. Neem me maar niet kwalijk. Tenzij je een bril nodig hebt zou je vroeg of eventueel wat later zelf ook zien dat we geen paniek in Tiel hoeven te zaaien. Ik wil dit niet eens in de krant hebben.’

Zijn chef deed het weer. Varik slikte. 'De krant?' 'Dat weet je niet meer. Een jochie vriest met z'n tong vast aan een brug omdat hij het ijs van de leuning wil likken. Een foto in de krant en binnen een week zitten er twintig jochies met hun tong aan diverse bruggen omdat ze het niet geloven en ook moeten proberen. Voor je het weet hangt hier een complete etalage van C&A.'

Varik fronste naar de boom. 'Shit.'

'Me dunkt,' zei Kemming. 'Kijk naar dat gezicht. Wat je je ook moet afvragen is of jij daar de Here weet hoe lang dood zou kunnen hangen met je hand nog steeds uitgestoken alsof je de voorbijgangers een appel uit de Tuin van Eden wil aanbieden?'

Varik bedacht op tijd dat zijn chef niet van vloeken hield en nog minder als het woord *god* erin voorkwam. Hij stapte dichterbij de boom. De voeten van de namaakvrouw hingen twee meter boven de grond. Het touw was over een dikke tak getrokken en liep in een strakke diagonaal naar de volgende boom. Daar zat het op heuphoogte om de stam geknoopt. 'Zal ik het losmaken?' Varik aarzelde tussen 'het' of 'haar'. Het ding.

'Een ogenblik nadenken kan geen kwaad.' Kemming keek naar de tak. 'Nogal hoog,' zei hij. 'Daar gooi je niet zomaar een los eind touw overheen. In het donker?'